

ZGODBE: FELIX

Ime: **FELIX**

Priimek: **MAFUTA AGANZE**

Starost: **30**

Država porekla: **DEMOKRATIČNA
REPUBLIKA KONGO**

Živi na **Portugalskem** od: **2015**

KRATEK POVZETEK

Felix Mafuta Aganze je Kongočan, po poklicu direktor prevoza. Trideset let je star, poročen je in ima dva otroka. Dezertiral je iz uporniških sil. Iz Konga je pobegnil preprosto zato, da bi ostal pri življenju. Leta 2015 je prispel na Portugalsko, potem ko je dolgo potoval skozi Ruando, Rusijo in Finsko. Strah ga je bilo za življenje svojih dveh otrok, ki sta ostala v Kongu. Ni vedel, kje je njegova žena, ki so jo ugrabili. Poskušal je potlačiti vase bolečino tako, da na Portugalskem nenehno dela. Tam je zdaj v službi za stranke pri nekem francoskem podjetju. Uči se portugalsčine. Deluje v dramski skupini in je hkrati odgovoren za knjižnico Portugalskega sveta za begunce. Pripravlja se na nov tečaj družbenih ved, uči se živeti sam in opravljati gospodinjska dela. Rad bi svojo zgodbo povedal drugim, ker misli, da bi ta lahko drugim pomagala. Upa, da bodo njegovi »drugi koraki«, kot jih sam imenuje, pravi in uspešni.

»KDOR JE NAREDIL PRVE NEUSPEŠENE KORAKE, TAKO KOT JAZ, LAHKO ŠE ZMERAJ NAREDI NOVE IN PRAVE.«

SPOPAD

Demokratična republika Kongo je šla skozi krvavo državljansko vojno, ki je trajala več kot dvajset let. V spopadu med uporniški skupinami in silami zvestimi vladi so se zapletle etnične skupine. V spopadu je več kot šest milijonov ljudi zgubilo življenje. Napadi na civilno prebivalstvo, usmrtnice, posilstva, ugrabitve so se vrstili.

Felix je živel v vasi na severu Konga. Nekega dne so njegovo vasico napadle uporniške sile. Skoraj vsi prebivalci vasi so bili ubiti ali pa so jih ugrabili. Felix je bil eden prvih moških, ki so jih uporniške sile ugrabile. Če ni hotel biti usmrčen, je moral pristati, da se bo bojeval na strani upornikov. Nekega dne, čez osemnajst mesecev, ko so te sile napadle neko vas, so jih pričakale sile zveste vladi. Napad je bil zatrt in uporniki so se morali umakniti. Felix je tedaj izrazil priložnost in pobegnil. Šel je peš proti Ruandi. Prečkal je ruandsko mejo in naletel na samostan katoliških duhovnikov. Sprva so bili duhovniki sumničavi. Niso mu verjeli. Zvedeli so, da se je boril na strani upornikov, a niso bili prepričani, da je njegova zgodba verljiva. Navezali so stike z neko drugo versko organizacijo, da bi se prepričali, da je Felixu moč verjeti. S pomočjo kongoških duhovnikov je Felix zvedel, da so njegovi otroci živi, zdravi in da živijo z materjo. Zvedel je tudi, da je nek finski par poslal materi nekaj denarja, da se je lahko z otroki preselila

»Zbežal sem in zato, da sem preživel, hodil dokler nisem prečkal meje.«

ZGODBE: FELIX

v glavno mesto Kinshaso. Tam zdaj živijo, toda Felix se boji za varnost svoje družine. »Vojna se ni končala!«

Nek ruski duhovnik ga je pospremil in tako je Felix prišel v samostan, od koder je bil ta duhovnik. Z njim je odšel v Rusijo in ko je prispel tja, so mu katoliški duhovniki svetovali naj zaprosi za status begunca. Ob pomoči teh duhovnikov je napisal prošnjo, a ruska vlada je njegovo prošnjo zavrnila. Svetovali so mu, da naj zaprosi za začasno vizo in odide na Finsko. Njegovo prošnjo so predali finski ambasadi. Tako je prispel na Finsko z vizo za začasno bivanje, vendar statusa begunca v tej deželi ni dobil. Svetovali so mu, znova, da naj za status azilanta zaprosi na portugalski ambasadi. Portugalska vlada je njegovo prošnjo sprejela in mu je podelila status begunca. Ob koncu leta 2015 se je Felix preselil na Portugalsko.

NOVO PRIPADANJE IN ŽIVLJENJE V LIZBONI

Prišel je v Lizbono, ne da bi kaj dosti vedel o Portugalski, z izjemo tistega, kar je slišal pri urah zemljepisa.

»Na začetku je bilo zelo težko. Bil sem sam in nisem se mogel sporazumevati v portugalsščini.«

Obrnil se je na Portugalski svet za begunce (CPR) in se tam pričel učiti portugalsščine. Navezal je prijateljske stike, si zgradil socialni krog. Vztraja, da z drugimi ves čas govori portugalsko.

V knjižnici tega sveta je dolge ure bral portugalske leposlovne knjige. Čez čas so ga povabili, da naj knjižnico vodi. Nekega dne so ga pritegnili tudi k dramski skupini in tam še zmeraj sodeluje.

»Moral sem se odpreti novi družbi in imeti željo, da se integriram.«

»Nikoli si nisem mislil, da bi lahko postal igralec, še manj, da bi lahko igral v gledališču. Dramska skupina je odličen način za učenje portugalsščine in tudi prenehal sem kar naprej misliti o preteklosti. V gledališču se lahko človek smeji, lahko govori, lahko se pogovarja z drugimi, lahko se sporazumevam o tem, kar sem bil in kar sem postal.

Moja zgodba lahko pomaga mnogim. Da sem sam prišel na Portugalsko, da sem mislil, da ne bom nikoli mogel živeti tako kot živim danes, vendar uspel sem se integrirati in mislim, da imam pred seboj veliko prihodnost.« Zdaj dela v službi za pomoč strankam (Mac Call Centre), svetuje v francoščini o mobilnih telefonih, tablicah, računalnikih.

Odkril je novo okolje. Spoznal je razlike med svojo deželo in Portugalsko. Naučil se je opravljati gospodinjska dela .

»Zato sem se moral naučiti skrbeti za hišo, kuhati. Naučil sem opravljati gospodinjska dela. Ženske se utrudijo tako kot moški, zato si moramo delo deliti.«

»Ko smo si delili skupne interese, smo ustvarjali povezave med seboj.«